

Прислѣдвани упорно съсъ викъ, угрози страшни,
Отъ орда побѣсняла, отъ варваринъ жестокъ,
Троицата другари ранени, гладни, прашни
Пристигатъ прималели при буйния потокъ.

И гледатъ безнадежно и съ потъмнѣли очи,
Потерята че иде, катъ вихъръ, съ ядъ и съ гнѣвъ,
И Янтрата отпръди като се лѣй, клокочи...
И видатъ нейна буйность и слушатъ нейний ревъ!

Минутата е страшна, кат' мълния, катъ трясъкъ.
Черкезитъ сж дивъ.... Черкезитъ търчжтъ!
И тѣхний викъ се слива съсъ Янтриния пляскъ,
Отзадъ позоръ, бѣсило, отпръди — адъ и смрътъ!

„Другари! дума Воловъ, — не трѣбва да треперимъ!
„Сждбата ни горчива дойде на помощъ намъ;
„Въвъ тази рѣка можемъ спасенъе да намѣримъ:
„Въвъ нея нѣма робство, въвъ нея нѣма срамъ!“

И третѣ храбри момци по духъ, по клетва братя,
Пристѣпихъ печално къмъ мжтнитѣ вълни,
И Янтра ги прѣгрѣща въвъ хладни си обятѣя,
И пакъ бухти и плиска и ядно се пѣни....

IV.

В и с л е ц ъ

Вислецъ! Долино пуста! Долино съ кръвъ облѣта!
Безгласна очевидно на тозъ нещастенъ бой;
Не толкова надѣжди ти гробнино проклета,
Ти ямо, що погълна най-първиятъ герой!!

Кажи! Въвъ мрака нощний кога се все потае,
Когато дреме звѣрътъ и вѣтъртъ мълчи,
Видѣла ли си тука духъ нѣкой да блуждае,
И гроба си да търси и жално да фучи?

Борбата бѣше люта! Екна̀ла бѣ природа!
И турчина и хжша се квасяхъ съсъ кръвъ,
Единя за тирана, а другий — за свобода,
Единя — прѣвъ по броя, а тозъ — по храбрость прѣвъ!

Ту тихъ, спокоенъ Вотивъ всрѣдъ младата си чета,
Противъ смрътъта стоеше отъ облакъ димъ покритъ,